

Skierskiego Leonarda, gen.

Dzielnice: Targówek

Osiedla: Bródno

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1997

Opis

Leonard Skierski herbu Puchała (1866-1940) - generał dywizji Wojska Polskiego. Wywodził się ze starej rodziny wyznania kalwińskiego osiadłej w Stopnicy na Kielecczyźnie. Wbrew patriotycznej postawie rodziny zaciągnął się do carskiej armii, gdzie ukończył Woroneski Korpus Kadetów a następnie Michajłowską Szkołę Oficerską Artylerii w Petersburgu. W 1888 roku - mianowany na stopień oficerski - został przydzielony do 3. Brygady Artylerii Gwardii, podczas I wojny światowej dowodząc jej 2. Dywizjonem. Podczas rewolucji lutowej zainicjował powstanie Stowarzyszenie Żołnierzy Polaków w 5. Korpusie Armijnym, którego był inspektorem artylerii (był to fakt dość zdumiewający, gdyż mimo polskich korzeni bardzo słabo mówił w tym języku). Aresztowany przez bolszewików za propolską działalność i osadzony w więzieniu w Kijowie, skąd zbiegł i wstąpił w szeregi II Korpusu Polskiego w Rosji. Początkowo Józef Piłsudski wysłał go na Śląsk, by dowodził 7. Dywizją Piechoty. W V 1919 roku został wcielony w szeregi Wojska Polskiego, zweryfikowany do stopnia generała dywizji i mianowany dowódcą 1. Dywizji Strzelców Polskich, z którą walczył na Wołyniu. W wyprawie kijowskiej dowodził 4. Dywizją Piechoty ze składu 3. Armii generała Edwarda Rydza-Śmigłego, wstawiając się w czasie ofensywy Tuchaczewskiego na froncie litewsko-białoruskim. Podczas Bitwy Warszawskiej dowodził kontruderzeniem na flankę nieprzyjacielską, wdzierając się od rzeki Wieprz do linii Mińsk Mazowiecki - Siedlce. Następnie przedostał się przez Brześć i Baranowicze do Zaslavia, gdzie nastąpiło zawieszenie broni a po kilku miesiącach dowodzona przez niego jednostka została rozwiązana. Został wówczas inspektorem armii w Toruniu, tam też zastał go Przewrót Majowy. Wówczas to Marszałek przeniósł go na analogiczne stanowisko do Warszawy, by po pięciu latach przenieść w stan spoczynku. Zamieszkał wówczas z rodziną w podwarszawskim Milanówku. Aktywnie działał wówczas we wszystkich inicjatywach Kościoła Ewangelicko-Reformowanego (jego młodszy brat Stefan był tam superintendentem). Aresztowany po napaści wojsk sowieckich na Polskę zupełnie przez przypadek - był gościem na wakacjach u znajomych w dobrach pod Kobryniem na Białorusi. Rozpoznany przez oficerów sowieckich został wywieziony w głąb Rosji. Wiekowy i schorowany dość szybko znalazł się jednak wraz z innymi polskimi oficerami w obozie w Starobielsku - NKWD cały czas traktowała go jako zdrajcę narodu radzieckiego. Nie wiadomo dokładnie gdzie zginął - czy został rozstrzelany wraz z innymi Polakami w Starobielsku, czy też - co wydaje się bardziej prawdopodobne - zamordowany w siedzibie NKWD w Charkowie podczas bestialskiego przesłuchania. Wiadomo, że był jednym z najstarszych oficerów tam poległych.

Upamiętnienia: Cmentarz Powązkowski - kościół p.w. św. Karola Boromeusza - tablica na

zachodniej ścianie, poświęcona „Tym, co oddali życie za największą sprawę.

Ciekawostki

Stan obecny:

Fort XIII Lewicpol. Powstał w 1890. jako część Twierdzy Warszawa. Był to fort dwuwałowy otoczony fosą. Wewnątrz koszary szyjowe, bronione z raweliny. Resztę broniono bezpośrednio z wałów. Zadaniem fortu była obrona miasta od północy. W 1913 rozbrojono i rozebrano fort. Obecnie mieści się tu jednostka wojskowa. Pozostały wały i wywietrzniki kazamat.

Data nadania nazwy: 1997.10.13
